

1-3

Up

Push

Cicle Roland
Schimmelpfennig
Teatre alemany
contemporani

26/04 - 14/05 2006

Sala Beckett

Cicle Roland Schimmelpfennig Teatre alemany contemporani

Programació

Espectacles

Del 15 de febrer al 5 de març
La dona d'abans
Direcció de Thomas Sauerteig

Del 15 de març al 16 d'abril
La nit àrab
Direcció de Toni Casares

Del 26 d'abril al 14 de maig
Push Up 1-3
Direcció de Juan Carlos Martel

Propostes escèniques de l'Obrador

20 i 27 de març
Electrònic City de Falk Richter
Direcció de Brigitte Luik

3, 10, 17 i 24 d'abril
No dormim - d' sessió postdramàtica
de Kathrin Röggla
Direcció de Christina Schmutz

8 de maig
Manhattan Medea de Dea Loher
Direcció de Lurdes Barba

Seminari de dramaturgia

Del 13 al 17 de març
De 10 a 13.30h
Professor: Roland Schimmelpfennig

Roland Schimmelpfennig: la paraula escenificant

Hi ha autors les obres dels quals són, ja en una primera lectura, una invitació al joc de la posada en escena: Roland Schimmelpfennig, de Göttingen (Alemanya), n'és un exemple rotund. Els seus textos són, abans que res, una temptació lúdica, un repte de posada en escena, un poderós estímul per començar a jugar i a imaginar infinites solucions escèniques i actorals. Les situacions dramàtiques d'aquests textos, sovint a mig camí entre la més estricta quotidianitat i la més insòlita irrealitat, estan sempre construïdes des d'una honesta confiança en la capacitat suggestiva de la paraula dita i escoltada.

El nom de Schimmelpfennig ja fa alguns anys que va de boca en boca entre els professionals més inquiets del nostre teatre: se'n parla com d'un autor que cal tenir en compte a l'hora de buscar propostes teatrals interessants dins de la dramaturgia internacional contemporània. De fet, als darrers anys, ja hem pogut gaudir de la seva presència -per bé que limitada a poques representacions i a lectures dramatitzades- en alguns escenaris de Barcelona (Espai Brossa, 1998 i Teatre Romea, 2002). L'aportació valuosa i desacomplexada (fora de les modes establertes) que l'obra de Schimmelpfennig fa a la dramaturgia contemporània té a veure amb aspectes com ara la seva particular jerarquització i confrontació de formes perceptives diferents (realitat i fantasia no pas confonent-se, sinó, millor encara, retroalimentant-se i explicant-se l'una a l'altra) o la sàvia fragmentació del discurs. I cal destacar també una estudiada explosió catàlidoscòpica de l'escena, que, lluny de desorientar o allunyar l'espectador, el converteix en còmplice del sentit, el fa partícip de la mateixa estranyesa i la mateixa buidor que experimenten els personatges; en definitiva, el situa còmodament i "alegrement", sense que se n'adoni, al cor mateix del laberint.

Toni Casares

Sala Beckett

Direcció d'Ortòl Broggi

de Tom Stoppard

Rosecrantz i Guildensäter són morts

Del 18/05/06 al 04/06/06

Avang de programació

Servei de bar i cafeteria

www.salabeckett.com

info@salabeckett.com

Fax: 93 219 79 27

Telèfon: 93 284 53 12

08024 Barcelona

Carrer Aigre de Dalt, 55 bis

Sala Beckett

Telèfon: 902 10 12 12

Caixa Catalunya i Tel-Entrada

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,

i diumenges a les 19 h

Horari: de dimencres a dissabte a les 22 h

Estudiants i jubilats: 25% de descompte

Preu per espectacle: 12 euros

>> Del 26 d'abril al 14 de maig
Dins el Cicle Roland Schimmelpfennig
Teatre alemany contemporani

Push Up 1-3

de Roland Schimmelpfennig

>> Fitxa artística

Traducció Eduard Bartoll

Direcció Juan C. Martel Bayod

Repartiment:

Heinrich Santí Monreal

Angelika Muntsa Alcañiz

Sabine Elisabet Vallès

Robert Albert Triola

Patricia Neus Umbert

Frank Salva Artesero

Hans Armand Calafell

Maria Ruth Vilar

Escenografia Ricard Prat i Coll i Lúcia Bernet

Il·luminació Luis Martí

So Marta Buchaca i Pere Vives

Imatge Xavi Muntanyà

Vestuari Anna Güell

Assessora de moviment Anna Roblas

Ajudant de direcció Ruth Vilar

Producció executiva Anna Guix

Una coproducció de Companyia Pànnik

i Sala Beckett

Agraïments: TNC, Rosa Perés, Keith Morino,

mi Carmen, Bilbao i a Peter

Durada de l'espectacle 1h i 15 min. aprox.

Amb el suport de l'Institut del Teatre (servei

de postgraduats)

Un altre esglaió d'una escala indefinida. Com a companyia i com a professionals tenim dos camins possibles: fer teatre per treballar o treballar per fer teatre. Ens decantem per la segona: creiem en el teatre com a bé de primera necessitat. Juguem buscant material vàlid abundant i després en destil·lem el millor. La inseguretat que això ens provoca es pot traduir en pànic, però sabem que el pànic voluntari pot arribar a ser d'allò més

artístic. Som partidaris del treball de grup, sempre obert, on tothom col·labora, opina, proposa i s'ajuda; del treball que creix nodrit per les diverses lectures que poden fer les persones; que admet i desitja l'opinió vingui d'on vingui. Per això la nostra companyia sempre està oberta a col·laboracions, tant artístiques com personals. Durant els nostres estudis d'Art Dramàtic a l'Institut del Teatre, ens vam "trobar" i vam descobrir les nostres afinitats pel que fa a comprensió del teatre com a forma de viure i com a ofici.

Així, aportant el passat de les nostres vides, va néixer la companyia PÀNNIK, i amb ella el desig de treballar per al teatre. De primer, a part d'algunes incursions semiprofessionals (*Fins que l'amor ens separi, Angelikus*), la companyia va aconseguir fer una lectura escenificada d'*Atemptats contra la seva vida*, de Martin Crimp, a l'Obrador de la Sala Beckett (juliol de 2004). Arran d'això i gràcies al suport de la Sala Beckett, va néixer el cicle dedicat a l'autor britànic.

Dins d'aquest cicle, vam estrenar el muntatge definitiu d'*Atemptats* (abril del 2005), amb èxit de crítica i públic. Ara la PÀNNIK, en el seu èmfasi d'independència teatral, torna a rebre el suport de la Sala Beckett en un nou cicle dedicat, aquesta vegada, al teatre alemany contemporani i que inclou en la seva programació l'escenificació de *Push up 1-3* de Roland Schimmelpfennig. Aquest és el repte actual de la companyia. Seguim treballant per un teatre sense etiques. Per un teatre que no creiem que sigui ni d'entreteniment ni intel·lectual... només necessari. Simplement, seguim treballant per al teatre. **Companyia PÀNNIK Teatre**

Sínopsi

Què ens mostra *Push up 1-3*? Els budells d'una gran empresa multinacional. Un recorregut pels diferents estrats socials dins l'edifici, des del mostrador dels vigilants a la planta baixa fins als despatxos dels directius a la setzena. El contrast abismal entre els treballadors de la base de l'estructura piramidal -ben en contacte amb el terra- i els personatges refinats, cruels i contradictoris que llisquen més o menys sigilosament cap a l'última planta. Així, els uns viuen tranquils la seva manca d'ambicions laborals i els altres es dediquen rigorosament a aconseguir les seves fites professionals i rebutgen conscientment qualsevol possibilitat de salvar-se com a persones. Després d'escarrassar-se tant per grimpar fins al vèrtex de la piràmide, pot ben ser que allà hi trobin un forat més negre i profund que aquell del que fugien.

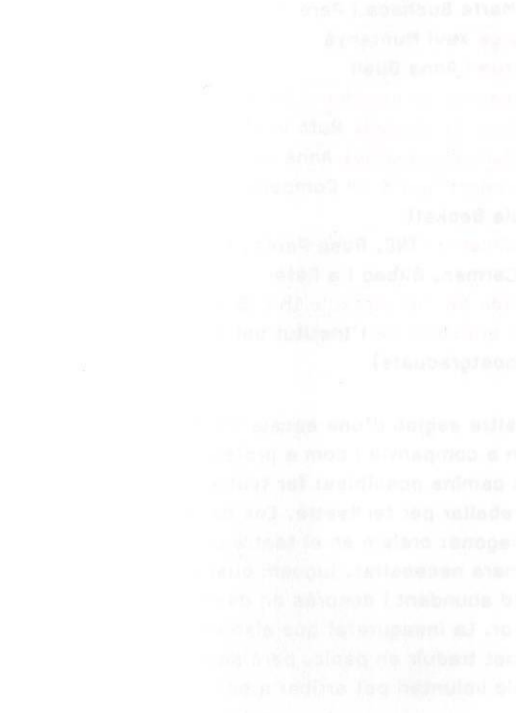
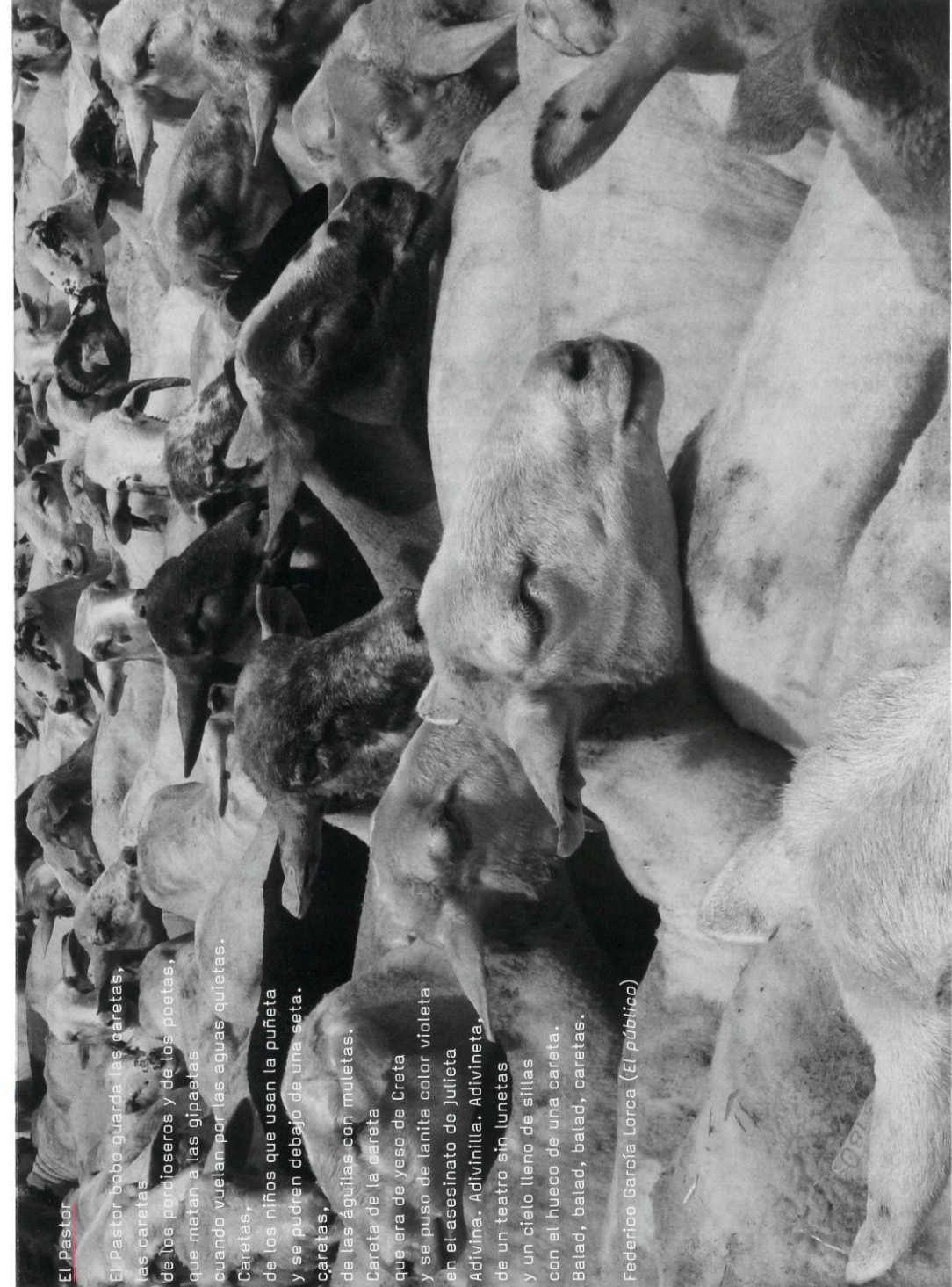


Foto: All Together Now



El Pastor.

El Pastor bobo guarda las caretas.

Las caretas

de los pedroseros y de los poetas,

que metan a las gipaeitas

cuando vuelan por las aguas quietas.

Caretas,

de los niños que usan la puñeta

y se pudren debajo de una eta.

caretas,

de las águilas con muletas.

Careta de la careta

que era de yeso de Creta

y se puso de lanita color violeta

en el asesinato de Julieta

Adivina. Adivinilla. Adivineta.

de un teatro sin lunetas

y un cielo lleno de sillas

con el hueco de una careta.

Balad, balad, balad, caretas.

Federico García Lorca (El público)

Entrevista a Roland Schimmelpfennig
Paraula d'autor

Sala Beckett: Fins a quin punt la teva visió de “l'individu contemporani” determina la forma dels teus textos?

Roland Schimmelpfennig: La meua visió de l'individu contemporani? Això sona una mica teòric. La majoria dels meus personatges es troben en procés de canvi, busquen o fugen. Són moderns? Sí i no. Són contemporanis? Sí, no he escrit —i segurament no ho faré mai— sobre personatges històrics.

S8: *Observem que la irrupció d'elements fantàstics o irrealis és freqüent –per no dir constant– en la teua escriptura. Ens en pots dir alguna cosa?*

R.S.: De vegades la fantasia i la irrealitat són l'única manera de fer visible la realitat dels meus personatges. Fixem-nos en *La nit àrab*, per exemple: una sola situació, la travessia del desert de Lomeier, ens explica més coses de la seva vida que no pas la visió de diversos fets reals d'aquesta mateixa vida dalt de l'escenari. El teatre viu a través de la compressió.

S8: *Com valors (situés) la teua producció –temàticament i formalment– en el conjunt de la dramaturgia alemanya i europea contemporània? Referents teòrics? Models?*

R.S.: Cap referent teòric. Ja no ens fan falta referents teòrics ni nous models, perquè tot ja ha estat dit i inventat. No m'agraden les etiquetes ni que se'm relacioni amb cap mena de tradició o estil d'escriptura, amb cap tendència teatral o amb el teatre d'avantguarda. Hi ha una llarga llista de grans autors dels últims segles que ens han alliberat d'això, com Beckett, Brecht, però també autors tan diferents com Schnitzler o Ionesco, o fins i tot Joyce que no era dramaturg. Res de dogmes: llibertat i fantasia. Això és més o menys tot el que a mi m'interessa.

És fàcil veure's emmirallat en les obres de Roland Schimmelpfennig. Aquest jove i prolífic autor sempre descriu situacions identificables i tracta dels grans temes humans: l'amor, el desig, la gelosia, l'enveja, el pas del temps; de la relació amb els altres, en definitiva. El teatre de Schimmelpfennig és un teatre de la realitat, la seva obra parla de la situació del nostre present. Però ho fa combinant pessimisme i humor alhora; i jugant amb les paraules (...) descompon les escenes i les repeteix; però tenyint-ho tot de poesia.

Les obres que es presenten en aquest cicle són un bon exemple de la temàtica i l'estil propis de Schimmelpfennig, tot i que cadascuna és diferent. Totes tres tenen en comú el joc del llenguatge, en què els personatges es passen les paraules com si fossin relleus en una cursa atlètica. Aquí, com en gairebé en tots els seus textos, els personatges s'adreenen directament a l'espectador donant-li la

informació que, altrament, apareixeria només en una acotació. *Push up 1-3* és potser la més realista. L'escenari de l'obra és una gran empresa i l'autor aprofita per a tractar els desigs i fracassos d'alguns dels seus treballadors. Hi surten temes ben humans com ara l'amor, la gelosia, la inseguretat; però hi destaquen l'enveja, el recel i, sobretot, la competència. L'estil de l'obra també és minimalista, perquè també hi ha

escenes repetides, o intervencions de diferents personatges (gairebé) idèntiques. Una bona mostra de l'obra d'aquest autor; no ja jove promesa, sinó tot un referent contemporani. Una mostra en

què es pot comprovar el perquè de l'èxit de Schimmelpfennig, no només al seu país, sinó a tot el món. **Eduard Bartoll** **Fragment del pròleg de l'edició de les obres a la col·lecció En Cartell**

L'autor
Roland Schimmelpfennig (Göttingen, Alemanya, 1967)

Va treballar com a periodista i autor independent a Istanbul abans de començar els seus estudis de direcció teatral a Mních. Després fou assistent de direcció al Münchner Kammerspiele i es va unir al seu equip de direcció artística a 1995. Ha treballat com a dramaturg per a la Berliner Schaubühne durant la temporada 1999/2000 i, recentment, com a traductor als Estats Units. Actualment és autor resident al Deutsches Schauspielhaus d'Hamburg.

Les seves obres s'han estrenat arreu d'Alemanya i Gran Bretanya: *Keine Arbeit für die junge Frau im Frühlingskleid* (No hi ha feina per a la dona jove amb el vestit de primavera) 1996. *Die ewige Maria* (La Maria eterna), 1996. *Die Zwierfachen* (Els dobles), 1997. *Aus den Städten in die Wälder, aus den Wäldern in die Städte* (Des de les ciutats cap als boscos, des dels boscos cap a les ciutats), 1998. *Fisch um Fisch* (Peix per peix), 1998.

Vor langer Zeit im Mai (Fa molt de temps al maig), 2000. *M.F.Z.*, 2000. *Die arabische Nacht* (La nit àrab), 2001. *Push Up 1-3* (2001). *Vorher/Nachher* (Abans/Després), 2002.

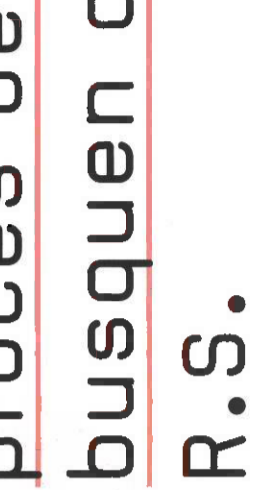
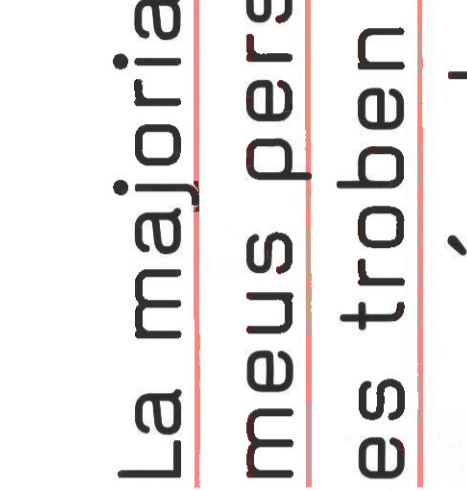
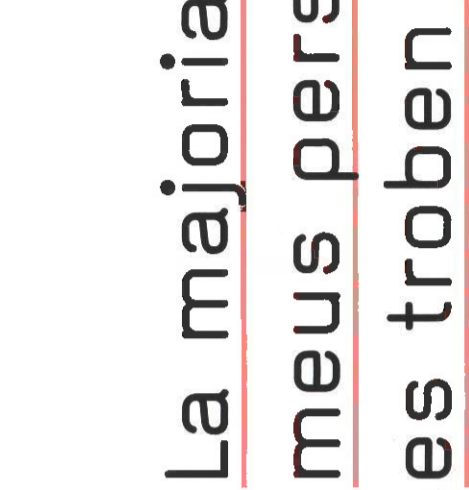
Alice im Wunderland (Alicia al país de les meravelles), 2003. *Angebot und Nachfrage* (Oferta i demanda), 2003. *Für eine bessere Welt* (Per a un món millor), 2003. *Die Frau von früher* (La dona d'abans), 2004. *Canta Minor*, 2004. *Auf der Greifswalder Straße* (2005).

Les macroempreses multinacionals aboquen els treballadors a una seivàtica jerarquia i una estratificació piramidal que, malgrat els eufemismes *ad hoc*,

transformen les relacions entre les persones en una competitivitat inhumana. La lògica empresarial s'escuda en la sacrosanta productivitat i malda per eliminar tota esquerda de pensament en la fredor de l'engrenatge. A *Push up 1-3*, diversos treballadors de la central d'una gran empresa, sotmesos a l'escravatge transparent de la societat actual, confessen la buidor existencial i mostren els vincles fràgils, estentissos i opressors amb els altres. La vida íntima, marcada per la inseguretat emocional, el fracàs afectiu o la tediosa monotonia, és sublimada per l'èxit en la promoció professional, encara que els afers i els desigs més recòndits acabin per intercedir-hi de manera tan decisiva com inevitable i fatal. La batalla entre tres parelles d'executius “brillants”, en la qual es priedeja pel domini, la demostració de força o l'aniquilació de l'altre a costa d'empènyer-lo (*push*) enfora per pujar *cap amunt*, té el contrapunt d'un duo de vigilants de la mateixa empresa (1-3) que, en la placidesa del seu racó, vetllen rutinàriament, com a peons del joc, per la seguretat de les feres. Com en *La nit àrab*, la preocupació pel domini de l'espai dels personatges es trasllueix en els fluxos de consciència que no solament n'expressen els desigs íntims, sinó també delimiten i acoten, en la ment, el marc físic i interpersonal, sovint respecte a la individuació suïcida i les dinàmiques de confrontacions de poders.

Francesc Foguet i Boreu

En Cartell 14



La majoria dels meus personatges es troben en procés de canvi, busquen o fugen. R.S.